

estimem la història de la nostra comarca, ja que permet prendre el pols a l'avançament de la recerca en matèria d'història, patrimoni, literatura, urbanisme o medi natural, i tenir un contacte directe amb els investigadors. Enguany això no ha estat possible i l'organització de l'esdeveniment ha intentat pal·liar aquesta mancança amb la difusió d'algunes comunicacions pel seu canal de Youtube.

Si tenim en compte les visites que han rebut els set vídeos publicats, diria que el balanç és poc encoratjador. La majoria dels vídeos no arriba a la cinquantena de visites i fins i tot les dues grans conferències previstes per a la passada edició arriben tot just a una setantena de visualitzacions. Sembla que la pandèmia ens ha catapultat al món digital, però el cert és que seguim preferint el directe que ens permet socialitzar. Per a aquestes IV Jornades ja és massa tard. Ens caldrà seguir fidels al paper i esperar la publicació de les comunicacions a la revista *Era* 4.

Sant Esteve de Guils puja de categoria | La Cerdanya està d'enhorabona. L'església de Sant Esteve de Guils ha estat declarada Bé Cultural d'Interès Nacional (BCIN) en la categoria de monument històric. Aquest espai s'afegeix a la trentena de monuments que gaudeixen d'aquesta protecció a la Baixa Cerdanya, com per exemple la Torre de Riu, Sant Julià de Pedra, Santa Eugènia de Nerellà, la Torre de Bernat de So o Santa Maria de Talló. La declaració de BCIN atorga una protecció a l'edifici i al seu entorn per garantir-ne la pervivència al llarg del temps, i abans de qualsevol intervenció cal que el projecte passi per un seguit de controls gestionats des del Departament de Cultura.

Aquest títol no només protegeix l'edifici, sinó que pretén evitar que s'alterin els voltants de l'església, per preservar-ne el valor i la bona visua-

>> L'església de Sant Esteve de Guils, Bé Cultural d'Interès Nacional (BCIN) en la categoria de monument històric.

lització. A partir d'ara, per exemple, caldrà tenir en compte la integració harmònica de les edificacions que es puguin fer a tocar del recinte per tal que no afectin la contemplació de l'espai sense interferències.

LA SELVA

Text > JOAN DOMÈNECH

Lloret de Mar: el jaciment de Montbarbat | Acaba d'aparèixer un altre llibre (el número 15) de la col·lecció local «Es Frares», editat per l'Ajuntament i coordinat pel Servei d'Arxiu Municipal. Es titula *L'oppidum de Montbarbat* i presenta amb tot detall els resultats de més de vint-i-cinc anys d'excavacions portades a terme per un equip d'arqueòlegs amb la doctora Maria del Vilà Vilà i Bota al capdavant.

>> Vista aèria del jaciment de Montbarbat. (Foto: AJUNTAMENT DE LLORET DE MAR)

L'obra està redactada amb tot el rigor, amb gràfics i fotografies que justifiquen el text i té 512 pàgines. La conclusió del voluminós estudi és que Montbarbat és un dels poblats fortificats més grans del nord-est peninsular, ben situat al cim de la muntanya homònima, gairebé com a frontera sud dels indigets de l'Empordà. Evidencia una fase prehistòrica a la qual segueix la construcció del poblat fortificat —a les darreries del segle v aC— i una remodelació encara posterior dels habitatges en els segles IV-III aC, moment en què el poblat va ser abandonat. Els habitants vivien de l'agricultura de secà, la ramaderia, la pesca, la caça i la recol·lecció. Amb els excedents de producció practicaven el comerç terrestre i marítim. S'hi ha trobat un ampli mostrari de peces de ceràmica, i el metall, molt escàs, hi està representat per restes degradades —a causa de l'acidesa

del terreny— d'eines i armes. No se n'ha trobat, encara, la necròpolis.

Santa Coloma de Farners: Festival Domini Màgic de Poesia | A finals d'estiu es va celebrar a la capital del Rocar el festival de poesia Domini Màgic, que es va centrar principalment en l'obra de Joan Vinyoli, el poeta barceloní que durant la seva infantesa i joventut va estiuejar a Santa Coloma. Es van llegir composicions seves evocadores dels paisatges locals, que es van poder valorar *in situ* seguint un itinerari preparat. També hi va ser recordat Josep Carner, en el cinquantenari de la seva mort. La literatura —exposada en bona part en sessions celebrades a la Casa de la Paraula— es va combinar amb la música i altres arts, amb la presentació d'un disc i amb una exposició pictòrica i fotogràfica. Tot i els problemes derivats de la pandèmia, el festival, amb les degudes precaucions, el van poder seguir unes quatre-centes persones.

Blanes: Can Massó | Quan circulàvem, fins fa poc, pel passeig de Blanes, ens adonàvem d'una casa senyorial d'antics indians, Can Massó, la darrera que quedava dempeus d'una llarga llista de construccions singulars. Es pot dir que ha estat indultada d'una desaparició definitiva. Actualment s'hi fan obres de rehabilitació, que han hagut de ser més invasores del que es preveia a causa del mal estat d'alguns fonaments o parts essencials per a la seguretat de l'edifici. Però s'ha salvat. Un inversor egipci, de viatge per la Costa Brava, se'n va enamorar i pretén convertir-la en un hotel —el primer de quatre estrelles del nucli històric— i restaurant. La previsió és inaugurar-lo el 2022. Els blanencs coneixien també aquesta mansió per Can Mañach, nom de la darrera família que hi va viure a lloguer durant molts anys.

LA GARROTXA

Text > JOAN SALA

Un antic convent reverteix a la ciutat d'Olot | El convent de la Divina Providència ja és propietat municipal. Es tracta d'un edifici situat en un punt central de la població que, després de

cròniques

la marxa de les germanes clarisses el desembre de 2018, estava desocupat. Només una part es fa servir com a seu de Càritas Garrotxa. Les clarisses havien arribat a la ciutat el 24 d'agost de 1892 i, entre altres activitats, hi havien tingut una escola i després una llar d'infants. Les monges van manifestar sempre la voluntat que tot aquest espai revertís a la ciutat, que sempre «les va ajudar i les va estimar», en paraules seves. Tot i aquesta voluntat manifesta, ha estat un procés llarg, que ha durat anys, en el qual ha calgut disposar del permís del Vaticà i la intermediació de les màximes autoritats eclesiàstiques del Bisbat de Girona per assolir la cessió de la titularitat. Hi ha diverses idees per donar utilitat al convent i l'església: des de destinar-los a serveis socials o docents, fins a convertir-los en equipaments multiús. L'espai de l'església, que és de grans dimensions, podria ser apte per fer-hi esdeveniments de gran format. En els mesos vinents, ben segur que s'aniran definint aquests usos.

La cooperativa La Fageda continua recollint distincions | Ara ha estat un reconeixement internacional per la seva contribució a la sostenibilitat, per part de la Secretaria General Iberoamericana i la Universitat Politècnica de Madrid. La cooperativa s'ha inclòs entre les nou empreses que

contribueixen de manera important als objectius de desenvolupament sostenible de l'Agenda 2030 de les Nacions Unides, i aquesta empresa santapauenca és l'única que hi figura i no és americana. La Secretaria General Iberoamericana la formen vint-i-dos països llatinoamericans, la península Ibèrica i la Universitat Politècnica de Madrid. L'informe les qualifica d'«empreses amb propòsit». Són organitzacions que «desafien les fronteres existents entre els tres sectors tradicionalment considerats —sector privat, administració pública i organitzacions sense ànim de lucre— i comparteixen un mateix objectiu: donar resposta als problemes mediamientals i socials actuals valent-se del mercat com a força tractora». Es remarca que La Fageda ofereix feina digna i plena de sentit a cent setanta persones en risc d'exclusió i n'atén un total de dues-centes vuitanta-cinc en situació de vulnerabilitat, ja sigui per malaltia mental, discapacitat psíquica o una altra circumstància personal. Més del 60 % dels directius de La Fageda són dones i l'entitat manté aliances tant amb organismes públics (hospitals, serveis socials, ajuntaments, universitats...) com privats (empreses, associacions, fundacions, etc.). A més, presten serveis ocupacionals, d'habitatge, de lleure i formatius.

El festival Sismògraf, impulsor d'un projecte europeu | S'ha creat una iniciativa nova, la Big Pulse Dance Alliance, en la qual dotze festivals i cases de la dansa contemporània d'arreu de la Unió Europea treballaran de forma conjunta per enfortir el sector. Serà finançada per la Unió Europea i tindrà una durada de quatre anys. El festival Sismògraf és un dels participants en aquest projecte, que junt amb els dels altres països col·laborarà en les produccions d'espectacles nous, buscant el talent i fomentant el lideratge de la dansa, entre altres objectius. Una de les voluntats d'aquesta acció és diversificar la programació de gran format i arribar a un públic més ampli a través de la programació a l'aire lliure.

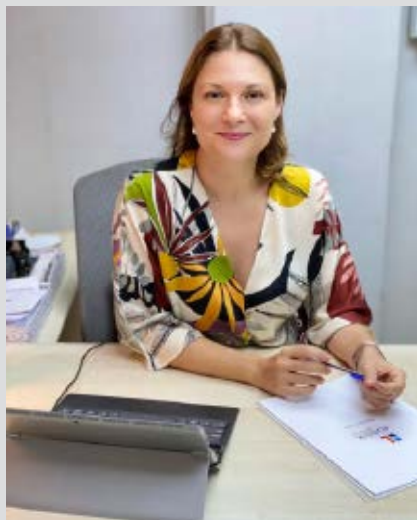

>> L'antic convent de la Divina Providència, ara propietat de l'Ajuntament d'Olot. (Foto: QUIM ROCA)

GIRONINS A L'EXTERIOR

Text > **MARIONA ISERN**, resident a Hong Kong

Soc de Sant Joan de Mollet, un poble de Girona. Als disset anys els meus pares em van enviar a estudiar a l'estranger i als vint-i-quatre vaig anar a viure a Pequín. Allà vaig conèixer el que ara és el meu marit i l'any 2008 ens vam traslladar a Hong Kong, on encara vivim amb la nostra fi-

lla de cinc anys. En arribar a Hong Kong, vaig muntar una empresa importadora de menjar català perquè aquí encara no es trobaven gaires productes de casa. Amb els anys, l'empresa ha crescut i s'ha consolidat. Tenim un catàleg molt ampli de productes que servim als hotels, restaurants i supermercats. A banda, amb una sòcia catalana gestionem un projecte d'intercanvi comercial de productes d'Àsia. Inicialment, els productes eren de decoració o promoció. Amb l'inici de la pandèmia de la COVID-19, moltes empreses van contactar amb nosaltres perquè els servíssim i així es va consolidar Red Base Medical, des de la qual proveïm laboratoris, farmàcies, hospitals i altres empreses que necessiten producte mèdic o d'empaquetatge, etc. Tenim peticions de tota mena i servim clients de tot el món. Hong Kong és una ciutat que no dorm mai, molt pràctica i diversa; no

més a l'escola de la nostra filla hi ha infants de cinquanta-sis nacionalitats diferents. La gent de Hong Kong és oberta de ment i tolerant. Els agrada provar coses noves i són treballadors. Aquí hi ha molta solidaritat entre la gent, i això va ajudar molt durant la pandèmia perquè el virus no es propagués. Hong Kong havia patit el virus de la SARS el 2003 i, amb l'experiència passada, van aconseguir aplicar mesures de contenció en pocs dies: mascaretes obligatòries sempre i per a tothom, desinfecció de totes les zones públiques, ascensors... i de seguida que el virus es va propagar mundialment, van tancar fronteres i van implementar una quarantena per a tots els residents que tornen a la ciutat. La gent és molt pacient i accepta les normatives perquè entén que, amb aquesta part de sacrifici, la ciutat pot mantenir l'activitat sense haver d'arribar al confinament total.